

РЕШЕНИЕ

№ 1506

гр. София, 11.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 13.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **6304** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 186 от Закона за здравето (ЗЗ).

Производството е образувано по жалба на А. С. П. гражданин на Руската федерация срещу Заповед № РД – 12 – 2 от 17.04.2013г. на Заместник – министъра на здравеопазването, с която е отказано допускането до изпит по чл. 186 ал. 3 т. 3 буква „б” от ЗЗ на жалбоподателя за упражняване на специалност „Детска хирургия” по чл. 180 ал. 3 от ЗЗ.

В жалбата си жалбоподателят твърди незаконосъобразност на оспорената заповед като постановена в противоречие със закона и при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Твърди на първо място, че оспорената заповед не е мотивирана, тъй като не са посочени аргументи защо се приема, че проведената специализация в Р. е в размер по малък от 2/3 от предвидения хорариум за обучение по тази специалност в РБългария. Твърди освен това, че е направено сравнение между две коренно различни системи на обучение, каквито са системите в Б. и Р.. Твърди освен това, че неправилно във връзка с различните системи на обучение е извършено изчисляването на хорариумите на проведено обучение. В тази връзка твърди, че има повече от изискуемите за допускане до изпит 2/3 часове проведено обучение. Твърди освен това, че при постановяване на оспорената заповед не са взети предвид всички релевантни обстоятелства, а именно не е взето предвид, че жалбоподателят има 9 години трудов стаж след приключване на специализацията си

по специалност „Детска хирургия”, както и това, че е преминал успешно курс за повишаване на квалификацията по детска хирургия в С. – П. през 2006г. в изпълнение на изискванията на руската система на всеки 5 години да се преминава краткосрочни специализации в специализирани по съответната област клиники. Твърди, че необсъждането на тези допълнителни квалификации и специализации представлява съществено нарушение на административно производствените правила. Твърди и че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган, за който липсва материално правна компетентност за издаване на заповедта съгласно чл. 8 ал. 1 от Наредба № 4 от 2011г. Иска оспорената заповед да бъде отменена. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата Заместник – министър на здравеопазването, чрез процесуалния си юрк. Г., изразява становище за неоснователност на жалбата, тъй като жалбоподателят не отговаря на законовите изисквания за допускане до изпит. Иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юристконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение на основание чл. 78 ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

Жалбоподателят е уведомен за оспорената заповед на 27.05.2013г. чрез пълномощника си С. Б. (пълномощно стр. 24 от делото). Жалбата е подадена на 07.06.2013г. по пощата, видно от пощенско клеймо на представен по делото оригинален пощенски плик, т.е. жалбата е подадена в законоустановения 14 дневен срок. Жалбата е подадена от страна - адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Въз основа на горното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Жалбоподателят в настоящото производство е придобил професионална квалификация „Лекар” с диплома ЭВ № 077722 от 27.06.1994г. на Т. държавна медицинска академия, Руската Федерация (стр. 126). Жалбоподателят в това производство е придобил специалност „Детска хирургия” в Руската Федерация през 1997г., видно от удостоверение за завършена клинична ординатура, като от това удостоверение се установява, че в периода 1995г. – 1997г. жалбоподателят е завършил пълния курс по специалност „Детска хирургия” на Т. държавна медицинска академия (стр. 129). С удостоверение № К/Л – 09 – 49 от 16.01.2012г. на заместник – министър на здравеопазването на РБългария на жалбоподателя е призната професионална квалификация „лекар” на основание чл. 84 ал. 3 от Закона за признаване на професионални квалификации.

Със заявление вх. № У. – С - 8 от 20.03.2012г. жалбоподателят е поискал признаване на следдипломна специалност „детска хирургия” (стр. 114). С писмо изх. № У. – С – 8 от 16.05.2012г. заявлението е оставено без движение, като е указано на жалбоподателя да представи съответно описани изискуеми документи. Жалбоподателят е подал във връзка с указанията заявление за допускане до изпит по чл. 186 ал. 3 т. 3 от ЗЗ, като това обстоятелство не е спорно между страните.

Заявлението на жалбоподателя за допускане до изпит по чл. 186 ал. 3 т. 3 от ЗЗ, а именно допускане до изпит за придобиване на специалност „детска хирургия” е разгледано на три заседание на комисията за признаване на професионална квалификация и специалност в областта на здравеопазването, определена със заповед № РД – 09 – 432 от 14.07.2010г. на министъра на здравеопазването. На заседанията,

проведение на 27.04.2012г. по протокол № 182 и на 05.10.2012г. по протокол № 199 на жалбоподателя са дадени указания да отстрани нередовности в заявленията си и да представи съответни документи. Въз основа на заявлението и всички приложени документи е изготвено становище от проф. Д-р И. Г. М., член на комисията. С това становище е посочено, че не може да се предложи признаването на професионална квалификация „Детска хирургия” на жалбоподателя, поради това, че проведеното от него обучение в Руската Федерация по специалността не съответства на изискванията по програмата в РБългария. Посочено е и несъответствието между срока на обучение в РБългария, който е 5 години и проведената специализация в Р. 2 години. Посочено е, че този кратък срок на обучение не предполага овладяването на крайно необходими за хирурга оперативни умения, не позволява проследяването на оптимално голям брой пациенти и различни клинични форми на заболявания и извършване на необходим брой манипулации. Прието е, че 6 дневната работна седмица в Р. не може да компенсира несъответствието в програмите на обучение.

Заявлението на жалбоподателя е разгледано най – накрая на заседание на комисията проведено на 14.12.2012г. по протокол № 209 като е взето решение да бъде предложено на министъра на здравеопазването да издаде заповед за отказ за допускане до изпит по чл. 186 ал. 3 т. 3 от ЗЗ, тъй като проведеното обучение на жалбоподателя по специалността „детски болести” в общ размер от 2 години и 10 месеца в Руската Федерация е по – малко от 2/3 от минимално изискуемият се срок по учебната програма в РБългария за придобиване на тази специалност, който е 5 години. Въз основа на горното е издадена оспорената в това производство заповед, с която е отказано допускането на жалбоподателя до изпит по чл. 186 ал. 3 т. 3 от ЗЗ.

По делото е изслушана и приета неоспорена от страните съдебна експертиза, която съдът кредитира изцяло като изготвена от лице със съответна специалност и при направени надлежни справки. От СТЕ и от обясненията на вещото лице в открито съдебно заседание се установява, че жалбоподателят, за да придобие специалност „Детска хирургия” и да бъде допуснат до изпит за придобиване на тази специалност следва да бъде зачислен по реда на Наредба № 34 от 29.12.2006г. на МЗ, като за частично съвместимите модули трябва да положи съответни колоквиуми по надлежния ред и за изпълни останалата част от програмата, като едва след изпълнение на тези изисквания може да бъде допуснат до изпит за специалността по детска хирургия. Установява се, че проведените обучения по детска урология, детска ортопедия и травматология, детска анестезиология и реанимация, детска хирургия и изгаряния са в несъответстващ обем и частично покриват изискванията по програма „Детска хирургия” в Б., като част от положените изпити са оценявани със „зачоти”, които нямат еквивалент в РБългария, т.е. не се поставя оценка, а се дава становище само „да” и „не”, преминал – непреминал. От СТЕ се установява, че при обучението си в Руската федерация жалбоподателят е изпълнявал приложените програми по делото в два варианта: клинична интернатура за 10 месеца и клинична ординатура за 2 години, което е по малко от обучението в РБългария за придобиване на специалност, което е 5 години.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по съображенията изложени по - долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставената му компетентност във връзка с т. I. от представена по делото заповед № РД – 28 – 80 от 26.03.2013г. на Министъра на образованието. В тази връзка е неосвотелно възражението на жалбоподателя, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган. Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона форма – писмена, мотивирана е, издадена е без допуснати нарушения на административно производствените правила и при правилното приложение на материалния закон по изложението по долу съображения.

На първо място съгласно чл. 180 ал. 3 от Закона за здравето „Специалност се придобива след изпълнение на учебни програми и успешно положен практически и теоретичен изпит пред държавна изпитна комисия, определена със заповед на министъра на здравеопазването”. Видно от изложеното, за да се придобие специалност в Р. следва да бъдат изпълнени няколко изисквания, а именно: да бъдат изпълнени учебните програми за съответната специалност, на второ място след изпълнение на учебните програми да бъдат успешно положени теоретичен и практически изпит пред съответна комисия.

Разпоредбата на чл. 186 ал. 3 т. 3 от ЗЗ дава възможност на чужденците, извън тези по ал. 1 на посочената разпоредба, (а именно извън тези от държави членки на ЕС и другите държави от европейското икономическо пространство и Ш.), да упражняват медицинска професия в Република Б. след успешно полагане на изпит, ако професионалната квалификация е придобита в трета държава. Това става обаче при съответно предвидени условия, като в случаите когато се иска признаване на професионална квалификация за упражняване на специалност в системата по здравеопазването (чл. 186 ал. 3 т. 3 буква „в” от ЗЗ) следва да бъде изпълнено условието на чл. 180 ал. 3 от ЗЗ, а именно на първо място да са покрити учебните програми за съответната специалност и след това да бъде положен съответния изпит. Т.е. видно от цитираното, за да бъде допуснато лицето до изпит първото условие е да е покрито учебните програми за съответната специалност, като при наличието на преминаване на обучението в друга държава е необходимо да е налице съответствие на тези учебни програми и покритите премети с тези по учебната програма в РБългария. Чл. 186 ал. 5 от ЗЗ предвижда, че „Условията и редът за допускане и явяване на изпит по ал. 3, т. 3 се определят с наредба на министъра на здравеопазването”. Това е Наредба № 4 от 27.05.2011г. на министъра на здравеопазването. В чл. 7 ал. 3 от Наредбата са посочени основанията за отказ за допускане до изпит по реда на чл. 186 ал. 3 т. 3 от ЗЗ, при наличието на които комисията предлага на министъра на здравеопазването да постанови отказ. В конкретния случай, за да постанови оспореният отказ за допускане до изпит административният орган е приел, че е налице основанията по т. 4 на ал. 3 на чл. 7 от Наредбата, а именно, че продължителността на проведеното от заявителя обучение за специалност „Детска хирургия” в Руската федерация е с продължителност по – малко от 2/3 от изискуемия срок в РБългария. Настоящият състав намира обаче, че във връзка с изложеното по – горе и във връзка с чл. 180 ал. 3 от ЗЗ, продължителността на обучението не следва да се приема само като механична математическа категория, а включва в себе си и съответно покриването на надлежните учебни програми по исканата специалност, преди да бъде допуснат кандидата до изпит. В конкретния случай видно от приетата и неоспорена от старните съдебна експертиза се установява, че проведените от жалбоподателя обучения по детска урология, детска ортопедия и

травматология, детска анестезиология и реанимация, детска хирургия и изгаряния в проведените от него интернатура и ординатура по „Детска хирургия” в Руската Федерация са в несъответстващ обем и частично покриват изискванията по програма „Детска хирургия” в Б.. В тази връзка настоящият състав намира, че не е налице първото условие за съответствие, а именно жалбоподателят да е покрил учебната програма по специалност „Детска хирургия” след приравняването ѝ на установените по тази специалност критерии в РБългария.

На второ място законосъобразно в оспорената заповед административният орган е приел, че и продължителността на проведеното от жалбоподателя обучение по специалността „Детска хирургия” не съответства на допустимия минимален срок, който би следвало да бъде покрил за допускането до изпита по чл. 186 ал. 3 т. 3 б. „в” от Закона за здравето. Тук настоящият състав намира за необходимост да отбележи, че проведените обучения от жалбоподателя в Руската федерация са действително 2 години и 10 месеца, което е по – малко от минимално допустимото от 2/3 от продължителността на обучението в РБългария. Видно обаче от представените по делото доказателства е, че продължителността да обучението на лекари в интернатура по специалност „Детска хирургия” в Руската Федерация е 1 година, като жалбоподателя е покрил изискващите се часове обучение за по – кратко време 10 месеца и е завършил интернатурата по специалност „Детска хирургия” за по – кратък срок, като е покрил изискванията. В тази връзка настоящият състав намира, че не следва да бъде ошетяват жалбоподателя за това, че е покрил изискващите се часове обучение и изпити за по – кратък от предвидения срок, което е индикация за качества и работливост. В тази връзка настоящият състав намира, че следва да се приеме, че срокът на преминато от жалбоподателя обучение е 3 години, толкова колкото е предвидено като срокове за обучение в интернатура и ординатура по „Детска хирургия” в Руската Федерация. Дори обаче при така определения срок на обучение преминато в Руската Федерация същото е по – малко от 2/3 от предвидения срок на обучение в РБългария, който е 5 години. Ако се приеме буквално съобразно текста на чл. 7 ал. 1 т. 4 от Наредбата, че меродавен е срокът на проведеното обучение от заявителя, в конкретния случай жалбоподателя, то проведеното от него обучение от 2 години и 10 месеца е по – малко от 2/3 от минималния срок за това, предвиден по българското законодателство. Това се установява и от приетата и неоспорена от страните СТЕ.

На следващо място неоснователно е възлагането на жалбоподателя, че продължителността на обучението следва да се изчисли по положени часове обучение – теоретично и практическо. По програмата за „Детска хирургия” в РБългария и по тези приети в Руската Федерация и представени по делото е превднето и е посочено продължителността на обучението в години, като в РБългария е посочено, че това е 5 години, а в тези на Руската Федерация – съответно срокът също е фиксиран в години – 1 година за интернатура и 2 години за ординатура. Т.е. видно от посоченото срокът и при двете програди се изчислява в години, а не в положени часове на теоретично и практическо обучение. Най – накрая неоснователно е възражението, че в периода на обучение за придобиване на специалност следва да се включват и преминатите курсове за повишаване на квалификацията по съответна специалност. Това е така, тъй като целта на обучението е различна – а именно за съответния срок на обучение да бъдат придобити базисните знания и умения за упражняване на съответната специалност, а курсовете за повишаване на квалификацията имат различна цел, а

именно обновяване на знанията по съответната специалност.

Във връзка с гореизложеното настоящият състав счита, че оспорената в това производство заповед е законосъобразна, постановена при правилното приложение на закона и без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила.

Предвид изхода на споръ съдът намира за неоснователно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски и за основателно искането на ответника в тази връзка.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. П. гражданин на Руската Федерация срещу Заповед № РД – 12 – 2 от 17.04.2013г. на Заместник – министъра на здравеопазването, с която е отказано допускането до изпит по чл. 186 ал. 3 т. 3 буква „б” от 33 на жалбоподателя за упражняване на специалност „Детска хирургия” по чл. 180 ал. 3 от 33.

ОСЪЖДА А. С. П. гражданин на Руската Федерация да заплати на Министерство на здравеопазването сума в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: